

Neimenovani junaki bele rase

3. del

William Dudley Pelley

George Orwell je v svojem preroškem romanu 1984 predvidel, kakšna družba bo hitro postala Amerika. Geslo tega "prihodnjega" časa se je glasilo: "Kdor nadzoruje sedanost, nadzoruje preteklost, kdor nadzoruje preteklost, nadzoruje prihodnost." Del tega nadzora misli je pomagal izvajati program Memory Hole. To je bila sežigalnica, v katero so metali vse informacije o preteklosti, ki so veljale za škodljive za sistem Velikega brata. Da bi pokazali, kako zelo je ustanova v naši državi, ki jo nadzorujejo Judje, podobna tisti iz leta 1984, predstavljamo zgodbo Williama Dudleyja Pelleyja.

Čeprav je bil vodja množičnega gibanja, ki je v tridesetih letih prejšnjega stoletja zavzemalo naslovnice časopisov, je njegovo ime danes popolnoma neznano, razen peščici raziskovalcev. Razen redkih, bežnih omemb v nekaterih zgodovinskih delih o obdobju depresije o njegovem dramatičnem življenju ni knjig, prav tako ne časopisnih ali revijalnih člankov. Njegove fotografije ni mogoče najti zunaj strani *Novega reda*, prav tako ne fotografij njegovih desetisočev privrženecv, čeprav sta njegova in njihova podoba prevladovali v tedanjih kronikah in publikacijah. Njegovih govorov ni mogoče dobiti, čeprav jih je slišalo na milijone ljudi, včasih prek radijskih oddaj po vsej državi. Pritegnil je prijateljstvo legendarnih junakov, kot je bil Charles Lindbergh, in sovraštvo legendarnih lopovov, kot je bil Franklin Roo-

sevelt. Sinclair Lewis je na podlagi njegovega življenja napisal celovečerni roman *It can't happen Here*. Skupaj z deli Theodorja Dreiserja, H. L. Menckena, F. Scotta Fitzgeralda in drugih velikanov dvajsetih let prejšnjega stoletja so njegove knjige vstopile v univerzitetne učne načrte kot vodilni del sodobne ameriške književnosti. Vendar pa danes noben univerzitetni tečaj iz velikih knjig ne vključuje nobenega od njegovih naslovov. Bil je eden najpomembnejših ustvarjalcev nemega filma, avtor klasičnih filmskih iger, kot je *The Hunchback of Notre Dame*. Kljub njegovemu nespornemu vplivu na svoj čas je bilo njegovo ime temeljito izbrisano iz sodobne zgodovine, njegove knjige (še huje kot prepovedane ali sežgane) niso izšle, njegovi politični dosežki pa so utonili v pozabo.

Ko sem po večmesečnem raziskovanju poskušal najti gradivo za ta članek, sem izvedel, da je bila njegova edina biografija napisana pred osemnajstimi leti kot ob- skurno univerzitetno delo sovražnega podiplomskega študenta. Nekaj razpršenih drobcev dodatnih podatkov sem dobil iz kseroksa Pelleyjevih lastnih razpadajočih publikacij prek zaprašenih knjižničnih arhivov. Vse o njem je bilo vrženo v pravo spominsko luknjo, ki ni nič manj temeljita v svojem uničevanju, vendar veliko bolj resnična od Orwellovega modela. Judovski Veliki brat, ki briše vse informacije o Williamu Dudleyju Pelleyju, je isti nadzornik preteklosti, ki skrbi, da je na voljo veliko učbenikov in psevdodokumentarnih filmov za televizijo in filme, ki povečujejo "veličino" Martina Luthra Kinga mlajšega ali Malcolma X. Kaj bi lahko Pelley storil, da bi tako močno prizadelo srce košer sistema, da bi sprožilo tako popolno prizadevanje za izbris vseh podatkov o njegovem obstoju iz ameriške zavesti?

Groza v Rusiji

William Dudley Pelley se je rodil 12. marca 1890 v mestu Lynn v Massachusettsu v skrajni revščini. Iz otroštva se je spominjal le tega, da je bil "nenehno lačen in ob- skurno oblečen". V nasprotju z apologeti črnske nesposobnosti mladega Wil- liama nesreča ni odvrnila od tega, da bi iz svojega življenja nekaj naredil. Revščina zanj ni bila izgovor za lenobo in neuspeh, temveč katalizator za iz- boljšanje. Še v zgodnjih najstniških letih si je našel skromno zaposlitev v tovarni tkiv, kjer je dolgo in dolgočasno delal za zelo malo denarja. Vendar je varčeval in se izobraževal z branjem ob vsaki priložnosti. Branje je bila njegova edina strast in beg pred težkim delom in materialno revščino v času odraščanja. Posebej rad je prebiral klasične ameriške avtorje, kot so Foe, Emerson, O'Henry itd. - in sanjal je, da bo postal pisatelj. V osmem letniku je bil bolj izobražen kot večina diplo-

mantov kolidža in začel uresničevati svoje sanje, ko se je zaposlil kot mlajši novinar pri Springfieldskem časopisu *Homestead*. Čeprav je bil njegov dohodek komajda boljši od plače v tovarni tkiv, se je leta 1911 poročil in se naslednje leto razveselil deklice. Vendar je umrla okoli tretjega leta starosti. Kljub "strašni žalosti" ali pa prav zaradi nje se je bolj kot kdaj koli prej posvečal svojemu poklicu, njegov sloves novinarja z izjemnimi opisovalnimi sposobnostmi je rasel in prvič v življenju je bil finančno preskrbljen. V naslednjih letih je njegove članke v splošno znanih revijah, kot so *Red Book*, *Colliers* in *The Saturday Evening Post*, občudovalo na milijone bralcev.

Ob koncu prve svetovne vojne je bil Pelleyjev ugled tolikšen, da ga je njegov založnik naročil kot tujega dopisnika v Vzhodni Evropi. Z velikodušnim računom in diplomatskim nazivom "konzularni kurir", ki mu ga je podelila vlada Združenih držav, je v začetku leta 1918 odpotoval v Rusijo. Naloga je bila zanj zabavna pustolovščina, dobro plačana zabava in priložnost za počitnice v tujini. Izkazalo se je, da je bilo to nekaj veliko več. Do usodnega potovanja je bil Pelley srečen in srečno naravnani pisatelj v vzponu, brez pravih prepričanj. Kot se je spominjal leta pozneje, ga je ta izkušnja spremenila "iz nepopisnega pisatelja v mračnega križarja".

V dveh letih je z vlakom in na konjskem hrbtu prevozil 8000 kilometrov po Sibiriji, Ukrajini, stepah osrednje Rusije, Daljnem vzhodu in Aziji do Japonske. Na vseh teh obsežnih potovanjih je bil osebna priča komunistične revolucije. Videl je kmečke ženske, križane na vratih hlevov, in šolsko učilnico, v kateri so bili učitelj in vsi učenci zabiti do smrti, njihovi možgani pa razpršeni po tabli. Celotne vasi so se zaradi umorov izpraznile, trupla pa so nihala z vseh drog in dušila bližnje potoke. Te žrtve so bile le redko vojaško osebje ali kakor koli politično vpletene. Bili so navadni ljudje, večinoma kmetje in tovarniški delavci. Takšni grozljivi prizori, na katere je rdeči naletel povsod, so ga skorajda spravili ob pamet. Vendar so bili tako običajni, da se je postopoma navadil na morje krvi, skozi katero je vsak dan potoval.

Iz prve roke je spoznal, da komunizem ni ideologija, ampak le organizacija najhujših kriminalnih združb, ki so jih vodili Judje, da bi uničili pogansko družbo. To ni bila nobena špekulacija. Skoraj vsi komisarji, ki jih je poznal (z nekaterimi je opravil intervjuje), so bili Judje, večina njihovih aktivistov pa so bili navadni morilci in perverzneži, "osvobojeni" iz zapora. Motivirali so jih sovraštvo, moč in maščevanje, nič drugega. Vsa njihova gesla o "enakosti" in "miru" so bila prozorna rula, s katerimi so želeli preslepiti lahkomiselne liberalce med ruskim

ljudstvom, njihovimi žrtvami. Opiti od uspeha so se Judje odkrito hvalili s svojimi načrti za osvojitve sveta s podpihovanjem enake razdvojenosti v drugih poganskih državah. Pelleyju so povedali, da je Rusija le odskočna deska, baza za mednarodno prevratništvo. Tudi njihov lažni "komunizem" je bil popolnoma nepotreben, tako kot njihovi lastni privrženci, ki so jih brez oklevanja pobijali po najmanjši kaprici. Njihov dolgoročni cilj je bila vlada enega sveta, v kateri bi pogani postali prostovoljni sužnji, ki bi s svojo genialnostjo in delom poganjali mednarodno gospodarstvo, Judje pa bi obvladovali vse pomembne oblastne položaje. "Po Rusiji," se je Pelleyju nasmehnil eden od mastnih komisarjev, "potem Evropa in pozneje Amerika!"

"Hura za Hollywood!"

Pred svojim političnim prebujenjem v tujini o Judih ni vedel ničesar, med odraščanjem doma ni slišal razprav o njih in jih je imel kvečjemu za pripadnike nekrščanske vere. Pelley se je leta 1920 vrnil v Združene države Amerike kot spremenjen in pretresen človek ter podal poročilo predstavniku Louisa F. McFadden iz Pensilvanije. Politik je bil tako zaskrbljen zaradi tega, kar je slišal, da je osebno glasno prebral *Protokole sionskih učenih starešin* v kongresu in s tem ta izjemno pomemben dokument uradno uvrstil v *kongresni zapisnik*. (Protokoli predstavljajo načrt, kako judovske voditelje pripeljati na položaje politične in gospodarske prevlade nad pogansko družbo. Protokoli, ki so jih histerični Judje predvidljivo obsodili kot prevaro, so bili preverjeni šele leta 1984, ko sta Lincoln in Bladgett v priljubljeni knjigi o legendi o gralu, *Sveta kri - Sveti gral*, ugotovila njihove zgodovinske korenine). Kmalu zatem so Pelleyja predstavili uradniku pravosodnega ministrstva in Robertu Sharpu, vodji obveščevalne službe State Departmenta. Povedala sta mu, da njegove izkušnje v celoti potrjujejo njuni bogati dosjeji o judovski agitaciji v Rusiji in Združenih državah. To, da so bili ti vladni možje tako odkriti, razkriva, koliko politične moči so si Judje nabrali v zadnjih 75 letih; danes je popolnoma nepredstavljivo, da bi kateri koli ameriški politik samo namignil na kritiko judovske grožnje.

Zdelo se je, da nič ne more ustaviti "zgodovinske neizogibnosti" košer enotnega sveta, ki ga je obljubil Karl Marx. Pelley se je vrnil na svoj dom v Vermontu in poskušal pozabiti na "kopel groze", za katero je vedel, da počasi ovija civilizacijo. Počutil se je nemirnega in razočaranega ter postal neživljenjski, tako zelo, da sta se z ženo ločila. Bila so "rožnata dvajseta", ko so bili Američani ujeti v hedonizem povojne blaginje. Ljudje so živeli za užitek in pustili, da so se resni problemi

reševali sami. Tudi Felly ni bil imun na duh svojega časa. Da bi pobegnil pred lastno vestjo, je pobegnil v Hollywood v Kaliforniji, kjer ga je spremljal sloves pisatelja, zato so ga zaposlili kot scenarista v studiih M.G.M. in Universal. Dejavni je bil pri pisanju scenarijev za najpomembnejše filme tistega časa. Napisal je celo scenarij za filmsko različico svoje kratke zgodbe *The Shock*, ki je takoj postala uspešnica. Njegovo delo je bilo tako kakovostno, da je kmalu postal eden najbolj spoštovanih in najbolje plačanih scenaristov v Hollywoodu. Po besedah njegovega biografista so njegove cenjene filmske igre za vodilnega igralca nemega filma "pripomogle k ugledu Lona Chancyja in spletle prijateljstvo med njima. Poleg Chancyja je trdil, da je stalno vstopal v domove Thede Bara, Chesterja Conklina in drugih slavnih igralcev, producentov in režiserjev."

Čeprav je bil zaposlen z življenjem v hollywoodski visoki družbi, je Pelley našel čas za pisanje romanov, ki so njegovo ime ponesli v sam vrh sodobnega ameriškega leposlovja. *The Greater Glory* (ki povečuje preproste vrednote življenja v majhnem mestu v Novi Angliji) in *The Fog* (ljubezenska zgodba) sta bili uspešnici in sta bili deležni odobravanja kritikov. Primerjali so ga s F. Scottom Fitzgeraldom, veljal pa je vsaj za enakovrednega Sinclairju Lewisu. Toda denar in priznanja mu niso prinesli notranjega miru. Ironično je, da je iz realnosti vzhodne obale pobegnil v hollywoodske mline fantazije in se znašel sredi pretežno judovske filmske industrije, ki je filmsko umetnost sprevračala v košer propagando, ki je "omamljala, anestezirala in na splošno goljufala" občinstvo. "Medtem ko so se gojenci posvečali ustvarjalnosti," je dejal, "so krznarji z Druge avenije in stiskalci hlač iz Milwaukeeja začeli odpirati ateljeje za snemanje konzerviranih dram." Notranje ga je bilo sram, da je imel karkoli opraviti s hollywoodsko iluzijo, saj je videl, da je judovska senca padla na njegovo državo, tako kot se je to zgodilo v Rusiji.

Na vrhuncu svojega poklicnega uspeha in čustvenih pretresov se je 29. maja 1928 nenadoma in nepričakovano soočil z globoko ganljivo osebno izkušnjo. O njej je pisal v knjigi *Mojih sedem minut v večnosti*, ki je bila prodana v 90.000 izvodih. Do leta 1930 je prejel več kot 20.000 pisem svojih bralcev. Kljub fenomenalnemu uspehu brošure je avtor razkril le malo podrobnosti o svoji izkušnji, razen tega, da je vztrajal, da so sinhroni dogodki osebno pomembnih "naključij" dogodki v življenju vsakega človeka, ki nas povezujejo z nekim božanskim načrtom. Pelley, ki nikoli prej ni bil veren človek, ni bil sveti Pavel, ki ga je s konja zadela sveta božja strela. Karkoli se mu je že zgodilo, se zdi, da ni bilo nič drugače od vizije, ki jo je imel mladi Hitler, ko mu je kot 15-letnemu učencu v Linzu v Avstriji nekaj v predstavi Wagnerjeve glasbe pokazalo pogled na njegovo prihodnje poslanstvo. Takšni

osebno pomembni dogodki sploh niso tako redki, običajno pa se zgodijo revolucionarnim osebnostim visokega ranga. V vsakem primeru je Pelley uvidel, da zapravlja svoj čas z "nekromantičnim snemanjem filmov", ki so postajali vse bolj protižidovski, in se odločil, da bo preostanek življenja posvetil smiselnemu delu, kakršno koli že bo. Menil je, da je pripravljen na veliko, vendar mu je manjkalo občutka za usmeritev.

Predvsem je želel narediti nekaj koristnega za svojo arijsko raso in zahodno kulturo. Ni se ne zavedal nacionalsocialistične revolucije v Nemčiji, vendar je menil, da ta ne more zmagati nad ogromno močjo Judov. Spomnil se je, kako je sluzavi komisar v Rusiji prerokoval, da bo Evropa naslednja žrtev. Preučeval je *Mein Kampf* in se spraševal, ali bi lahko načela, ki so v njem tako jasno zapisana, uporabili v Združenih državah. Zdelo se mu je preveč dobro, da bi bilo res. Naslednje leto se je navidezna blaginja dvajsetih let prejšnjega stoletja zrušila z veliko depresijo. Združene države so bankrotirale in njihovi prebivalci so prvič občutili pravi strah. Ko se je na milijone razočaranih Američanov pustilo zapeljati razvijajočemu se komunističnemu gibanju in prozornim lažem Franklina Roosevelta, je Pelley zgroženo ugotovil, da se v njegovi državi ponavlja isti vzorec množičnih pretresov, ki mu je bil priča v Rusiji.

Rojstvo *Srebrne legije*

Ko je bil 30. januarja 1933 na oblast izvoljen Adolf Hitler, je bil Pelley osupel. Zgodilo se je nemogoče. Vsaj nekje na svetu se je pogansko ljudstvo združilo v boju za svoj rasni obstoj. Vsemogočni Judje so bili vendarle poraženi. Če so belci lahko rešili svoje ljudstvo v Nemčiji, je bilo to mogoče tudi pri nas. Že naslednji dan je Pelley ustanovil *Srebrno legijo*, ki po mnenju večine zgodovinarjev velja za prvo pravo nacionalsocialistično organizacijo v ZDA. Res pa je, da korenine *ameriško-nemškega Bunda segajo* deset let nazaj. Vendar je bila to v bistvu bratska skupina brez političnih ciljev, razen pozneje ohranjanja miru med Ameriko in Tretjim rajhom. *Srebrna legija* se je začela kot nekaj povsem drugega. Od samega začetka si je prizadevala doseči politično moč, da bi nekoč postala vlada ZDA in vzpostavila ljudsko državo, ki bi temeljila na temeljih *Mein Kampfa*. Še pomembnejši od teh očitnih političnih in filozofskih ciljev pa je bil nov duh, dinamična volja bele rase, ki naj bi Američane navdihnili kot še nikoli prej.

Vendar se je Pelley že od samega začetka soočal z resno dilemo: čeprav je želel svojo organizacijo jasno opredeliti kot nacionalsocialistično, si je hkrati priza-

deval, da bi bila videti čim bolj ameriška. Čeprav mu je bil simbol svastike všeč in je razumel njegov pano-arijski pomen, se je zavedal, da je zdaj uradni znak tuje sile. Ni želel ustvariti vtisa, da je agent druge države. Namesto starega kljukastega križa je za simbol svoje nove organizacije izbral črko "L". Znak je bilo preprosto reproducirati v različnih okoliščinah in je pomenil ljubezen do arijske rase, zvestobo ameriški republiki, osvoboditev od Židov in seveda samo *Srebrno legijo*. Osebno je zasnoval njeno zastavo, kvadratno belo zastavo z velikim L v škrlatni barvi. Naslednjih devet let jo je videlo na milijone Američanov, nosili so jo v krute ulične bitke in dvigali so jo nad vsemi zveznimi državami.

Vendar Pelley na začetku, ko je ustvaril svoj prvi simbol, ni vedel, kje in kako začeti. Nazadnje se je oprl na svoje pisateljske sposobnosti in na lastne stroške izdal tabloidni časopis *Liberation*. Ta je povzročil pravo senzacijo, saj je tako rekoč čez noč postal uspešen, saj je pritegnil ne le številne finančne podpornike, ampak tudi izrazite pisce, kot je bil on sam, in najprej ducat, nato stotine in kmalu na tisoče brezposelnih, ki so si želeli prodati publikacijo od uličnih ponudnikov. V judovskih mestih, kot sta New York ali Washington, so te prve aktiviste napadale košer množice, tako da je bil isti sovražnik, zaradi katerega so bili potrebni Hitlerjevi Stormtroopsi, odgovoren tudi za nastanek *Srebrnih srajc*. Pelleyjeva izbira imena je bila očitna referenca na nemške S.S., vendar njihova prisotnost pri prodaji časopisov in javnih govorih ni bila nič manj pomembna. V tako kratkem času so *Srebrne srajce* postale *Srebrna legija*. Velika večina legionarjev nikakor niso bili revolucionarji iz foteljev, temveč trdi ulični borci iz tovarn, uradov ter srednješolskih in univerzitetnih kampusov. Mnogi so bili tudi nekdanji vojaki, izdani veterani lažne "vojne za konec vseh vojn". Prepoznali so judovsko naravo krize in F. D. R. so imeli za najbolj judovskega predsednika, kar jih je kdajkoli doletelo. Predvsem pa so želeli pomesti z liberalno-kapitalistično-demokratsko prevaro in namesto nje zgraditi svobodno republiko srečnih državljanov, ki se globoko zavedajo svoje rasne dediščine. Za doseg tega cilja so si prizadevali ustvariti pravo politično gibanje, ki bi si resno prizadevalo, da bi svoje voditelje postavilo na položaj z zakonitimi in ustavnimi sredstvi.

Njihove uniforme so sestavljali kapa, enaka tisti, ki so jo nosili Hitlerjevi Stormtrooperji, modre hlače iz manšete, gamaše, kravata in srebrna srajca z rdečo črko L nad srcem. Da bi nadomestili svoj evropski videz, so *srebrne srajce* nikoli ne pozabile izobesiti zvezd in trakov ob bok zastavi Legije, njihova uradna himna pa je bila proarijsko besedilo na znameniti pohod iz državljanske vojne, *Battle Hymn of the Republic*. "Srebrna simbolizira čistost našega boja," je napovedal Pelley, "in čistost naše rase!" Tako se je začelo tisto, kar je imenoval "veliki maraton"

in pri tem priklical podobe Termopil - "končnega tekmovanja za obstoj med arijskim človeštvom in judovstvom".

Do konca leta 1933 je bila rast legije izredna. Enote so nastajale po vsej državi, saj je Pelley ugotovil, da je govoril enako zgovorno kot pisal. Do leta 1936 je bil nacionalno znana javna osebnost, ki je nagovoril že na stotisoče kmetov, študentov, gospodinj in, najpogosteje, brezposelnih ljudi po vsej državi. Kot je nekoč opisal v reviji *Liberation*: "Moške v majhnih mestih nenadoma presunejo prodorni zvoki *Silver Bugles* (ime korpusa bobnov in rogov *Silvestrske legije*). Dvignejo vratove od delovnih knjig in stružnic. Razpotegnjene zastave gredo mimo meglenih oken, skozi katera so v času te zelo uspešne judovske krize vse bolj mračno gledali na svet. Razporedijo se po pločnikih in opazujejo najlepše primerke ameriške moškosti, ki počnejo nekaj, da bi ublažili množično nezadovoljstvo. Želijo odigrati svojo vlogo." Tako kot naraščajoča legija njegovih privrženecv se je kot nacionalsocialistični aktivist počutil "del samega bistva in vlaken sedanje zgodovine moje države". Njegovo sporočilo je bila preprosta resnica: "Kapitalistična demokracija je propadla, iz njenih gnilih ostankov pa se bori za rojstvo njenega pošastnega potomca, komunizma. Ruski narod ni uspel zatreti te pošasti v njenem materinem telesu in je strašno trpel. Vem, videl sem, kako se je to zgodilo. Enako se dogaja tukaj. To ni boj za kapitalizem ali komunizem, temveč med belo civilizacijo in judovstvom."

Srebrne majice na pohodu!

Pelleyjeva organizacija *Srebrne legije* je bila edinstvena. Čeprav so obstajale stalne vojašnice za usposabljanje *srebrnih srajc in so* lokalne enote uspevale v večini zveznih držav in v vseh regijah ZDA, ni bilo osrednje stavbe štaba. Namesto tega je načelnik, kot so ga imenovali njegovi privrženeci, vodil legijo iz svojega Fordovega potovalnega avtomobila. Nikoli ni ostal v nekem kraju dlje kot nekaj tednov, ampak je bil nenehno v gibanju, potoval je od enega do drugega sedeža, na poti pa je prirejal shode na prostem in množična srečanja. Pravzaprav je na leto zamenjal več avtomobilov, saj je letno prevozil neverjetnih 20.000 kilometrov. Kjerkoli je bil takrat na obisku, je bil nacionalni sedež, od koder je opravljal vse telefonske klice na druge sedeže. To izjemno mobilno vodenje je zelo tesno povezalo različne enote in Pelleyju omogočilo izjemno razumevanje Američanov na vseh ravneh in v vseh delih države, obenem pa je postal osebno znan državnik milijonom ljudi.

Njegov načrt za dosego oblasti je bil odprt in neposreden: Najprej bo svoje

sodržavljane seznanil s programom *Srebrne legije*. Nato bi se udeležil naslednje predsedniške tekme v eni od držav samo zato, da bi s svojimi aktivisti pridobil izkušnje, potrebne za razumevanje praktične politike. S tem usposabljanjem iz resničnega življenja bi se resno potegoval za nacionalne volitve leta 1940. V skladu s tem je bila njegova podpora v zvezni državi Washington tako široka, da je bilo njegovo ime uvrščeno na predsedniško glasovnico po zaslugi trdega dela *Srebrnih srajc*, ki so zbirale na tisoče podpisov na krožečih peticijah. (Tu je moja raziskava ostala brez odgovora, saj mi ni uspelo najti nobenega vira, ki bi opisoval odziv volivcev, ki ga je dobil. Skleпам, da je moral biti pomemben zaradi razlogov, ki bodo kmalu pojasnjeni.)

Ponovna vrnitev F.D.R. na položaj predsednika je približala "spopad med silami Luči in teme na zemlji" - prerokbo prihajajoče vojne proti Tretjemu rajhu, ki jo je Pelley izrekel v svojem prvem nacionalnem radijskem govoru. Njegova ponudba za izvolitev je trikrat povečala število članov *Srebrne legije* in pridobila nekatere pomembne osebnosti, med njimi Georgea van Horna Moseleyja, upokojenega generala ameriške vojske, kongresnega predstavnika Jacoba Thorkelsena, Charlesa A. Lindbergha mlajšega in Walta Disneyja. Vsi ti so se udeleževali njegovih javnih zborovanj in nekateri so si z načelnikom delili govorniški oder. Prepričan je bil, da ima *Srebrna legija* ob takšni podpori na visoki ravni in očitnem odobravanju milijonov povprečnih Američanov pred seboj veliko usodo. Kot je zapisal njegov biograf: "Pelley je pričakoval svetovno os s središčem v arianiziranem Washingtonu, ki bo na obeh koncih zavarovana v Berlinu in Tokiu. Dokler je Kitajska nihala na robu tega, da postane Stalinov satelit, so japonske vojske v Mandžuriji branile civilizacijo pred zahrbtno kačo komunizma." Ker je Pelley nekaj časa živel na Japonskem, je začel globoko spoštovati Japonce kot branik na Daljnem vzhodu pred Sovjetsko zvezo. Zato je bil zgrožen nad Rooseveltovimi poskusi, da bi Japonsko spravil v katastrofalno vojno, ki bi na široko odprla vrata komunistični ekspanziji v Azijo. Tudi v tem primeru se je izkazalo, da je načelnik preveč preroški, kar lahko potrdijo pohabljeni ameriški veterani iz Koreje in Vietnama.

Ko so se bližale predsedniške volitve leta 1940, je F.D.R., ki je Pelleyja prepoznal kot smrtno resnega tekmeца, zelo resno obravnaval *Srebrne srajce*, ki so šteje že 100.000 članov (House Committee on Un-American Activities, Special Committee, 1939); vodja morda ne bo prišel v Belo hišo, lahko pa bi imel dovolj glasov, da bi volitve preusmeril stran od demokratov. Rooseveltova priljubljenost je že upadala, zato ni mogel tvegati svoje ponovne izvolitve in je FBI naročil, naj "preišče" Pelleyja. Generalni državni tožilec Frank Murphy se je uprl očitnemu

političnemu preganjanju in se predsedniku opravičil ter mu dejal, da bi bilo napčno, če bi iz *srebrnih srajc* naredili "mučence". Mučenci, mučenci - na kocki je bila demokratična oblast, zato je Pelleyju naročil, da je svojim "poganskim satrapom", ki jih je imenoval "*Srebrne srajce*," grenil življenje. Njihovo enoto v Severni Karolini (največji sedež legije in najbližje nacionalnemu uradu) so napadli zvezni maršali, zaplenili njeno premoženje, vključno s tiskarskimi stroji, aretirali in zaprli njene prebivalce zaradi različnih izmišljenih obtožb, ki so bile vse zavrnjene, vendar šele po dolgih mesecih finančno potratnih sodnih postopkov. Kljub temu obubožanim *srebrnim srajcam* ni bilo vrnjeno nobeno od zaplenjenih gradiv, prav tako pa tudi ne stavba v zakoniti lasti; nasmejani sodnik jim je povedal, da imajo pravico tožiti vlado za odškodnino.

Kongresnik Dickstein (New York) je takoj po napadu v Severni Karolini pozval k nacionalni prepovedi javnega razkazovanja uniforme *srebrne srajce*. Načelnik se je hitro odzval: "Vsak kiki, ki misli, da mi lahko govori, kakšno srajco lahko nosim ali da na njej ne smem nositi škrlatnega L, bo dobil udarec v nos, ki si ga bo zapomnil, dokler ne pristane v Abrahamovem naročju!" Kot priznava celo njegov nesočutni biograf, je "Pelley upravičeno verjel, da ga nadlegujejo. "

Nadlegovanje se je stopnjevalo, zato je bil obtožen utaje davkov. Čeprav je to politično motivirano obtožbo premagal, so veliki stroški in čas, potrebni za obrambo pred grozečo zaporno kaznijo, sabotirali njegovo kampanjo leta 1940. Takrat (novembra) se je zdelo, da je vpletenost ZDA v vse večji konflikt proti nacionalsocialistični Nemčiji praktično neizogibna. Zato je Pelley spremenil usmeritev legije, ki se ni potegovala za izvoljivost, temveč je nasprotovala Rooseveltu in njegovim judovskim vojnim hujskačem. *Srebrne srajce* so se povezale z *ameriško-nemškim Bundom*, *Ku Klux Klanom* in številnimi drugimi patriotskimi organizacijami, velikimi in majhnimi, ki so se združile pri mobilizaciji množičnega nasprotovanja miru. Tudi tu je poglavar dokazal svojo moč, da lahko pridobi milijone, saj so nacionalne ankete, opravljene le teden dni pred Pearl Harborjem, pokazale, da je več kot tri četrtine Američanov proti vojni z Osjo, razen če bi bile Združene države fizično napadene. Kako je Roosevelt dosegel to predpostavko, je dobro dokumentirano v nekaterih knjigah, ki jih je *Novi red* ponudil v prodajo, in je preveč zapleteno, da bi o tem pripovedovali na tem mestu. Ko je Amerika končno vstopila v vojno, je bil Pelley razočaran nad tem, kar je videl kot zdrso svoje države v brezno. Njegovo življenjsko delo v zadnjih devetih letih, ves čudovit uspeh organizacije *Srebrna srajca* in njena navdušena množična podpora so se zdeli zaman. Razpustil je legijo, celo njen časopis; kaj drugega bi lahko storil?

Leta 1935 se je ponovno poročil, vendar je z novo ženo, s katero je imel hčerko, preživel le malo časa. Pelley se jima je kmalu obupal in se jima pridružil v majhnem mestu Nobelsville v Indiani, kjer je želel pozabiti na svet, ki ga je skušal rešiti. Njegova leta samožrtvovanja so se mu zdela "nehvaležno delo, ko si je prizadeval, da bi človeštvu prinesel vizijo, kakršna je človeštvo". Vendar so ga žena Helen in nekateri njegovi najbližji tovariši spodbujali, naj kljub najhujšemu, kar se je zgodilo, nadaljuje in ne obupa. Nekoliko opogumljen je od novega generalnega državnega tožilca Biddla želel osebno zagotovilo, da bo lahko objavljaj svoje poglede, dokler ne bo spodkopaval vojnih prizadevanj. Biddle mu je dal častno besedo, da lahko Pelley objavlja brez strahu pred omejevanjem. Čeprav je bila država v vojni, je bila pravica do svobodnega izražanja zagotovljena z ustavo.

Hitlerju naklonjen seznam v vojni Ameriki

Sredi vojne hysterije, ki je zajela državo, je začel izdajati novo revijo *Roll Call*. Bila je brezkompromisno nacionalsocialistična, njen slavni urednik in pisci v *srebrnih srajcah* pa so bili brezobzirni. Dokumentirali so predvojni naftni embargo, ki ga je Roosevelt uvedel proti Japoncem in jih prisilil, da so bili priča zaдушitvi svojega gospodarstva ali tvegali vojno, da bi se osvobodili ameriške nadvlade. F. D. R. je želel vojno, da bi rešil svoje šibko gospodarstvo "New Deal" z množično proizvodnjo, ki jo je lahko zagotovila le vojna industrija. Rdeči so želeli z vojno rešiti propadajoče sovjetsko suženjsko cesarstvo pred Hitlerjevo vojsko. Judje so želeli vojno, da bi ohranili kapitalistično-komunistično igro, ki so jo tako uspešno vsilili poganskim ljudstvom po vsem svetu. Najhuje pa je, da so z vojno proti nacionalsocialističnim silam Luči zavedeni Američani omogočili, da so se v naši državi ukoreninile iste sile notranjega razkroja, ki so razkrojile nemško družbo, preden jih je očistil Hitler.

Pelley je kopije pred objavo poslal v odobritev generalnemu državnemu tožilstvu. Biddle si je lahko privoščil velikodušnost, saj je bil prepričan, da bo vojna hysterija "patriotskih" Američanov zadnjo *Srebrno legijo* dvignila na lastno pest. Vendar je bil osupel, ko je izvedel, da je bil *Roll Call* neverjetno uspešen! Daleč od sovražnosti ljudstva, za katero je računal, da bo Pelleyja premagala, se je ta razigrana mala publikacija pojavljala povsod. In ljudje so se odkrito strinjali z njenim zloglasnim urednikom. Najhuje od vsega pa je, da so "številne izvode našli ameriški vojaki na vseh vojnih prizoriščih", kot pravi Pelleyjev biograf. Marca 1942 se je naklada najprej podvojila, nato pa še početverila. V obdobju, ki verjetno ni trajalo

več kot pet tednov, je *Roll Call* rasel s fenomenalno hitrostjo. Očitno ni vsakogar prevzela propagandna tovarna Hollywooda, ki je bil obseden s "hišami Rothschildov in Rooseveltovih v kratkih hlačah, izpovedmi nacističnih vohunov in Stalina v pižami, dramami o zločincih, ki streljajo po gentilni civilizaciji, množicah, ki vdirajo v različne Bastile, in New Dealerjih, ki razbijajo drva za milijardne zasebnike," kot je takrat zapisal Pelley. "V vojno smo šli, ker je sebična judovska politika, ki je bila vsiljena naši državi, Združene države potisnila na rob bankrota."

Konec zime ga je nujno kontaktiral častnik ameriške mornarice, ki je bil 7. decembra prejšnjega leta nastanjen v Pearl Harborju. Ta je dejal, da je F.D.R. lagala Američanom o napadu in jim zatrdila, da je "čeprav je škoda velika, je naša pacifiška flota še vedno nedotaknjena". Oficir je dejal, da je bil osebno priča opustošenju, ki je bilo veliko hujše, kot je dopustil predsednik. Dejansko so bile potopljene ali hudo poškodovane vse ameriške vojaške ladje, razen petih nesklepčnih (in zato neoperativnih) letalonosilk in njihovih zastarelih letal. Pelley je pohitel v tisk z novico: "Zaradi japonskih bombnikov je bil Pearl Harbor videti kot zapuščen projekt W.P.A. v Keokuku!" Posebna izdaja, ki je prišla na ulice, je bila prava bomba, ki jo je požrla javnost, željna resnice, ki je bila prva žrtev vojne. Ko pa je generalni državni tožilec pokazal običajni vnaprejšnji izvod F.D.R., je predsednik eksplodiral kot bojna ladja *Arizona* in 4. aprila zahteval Pelleyjevo aretacijo. Obtožba: veleizdaja!

Biddle je bil prisiljen prelomiti častno besedo, ki jo je dal Pelleyju, zato je ukazal veliki poroti, naj načelnika obtoži dvanajstih kaznivih dejanj po zakonu o ugrabitvi. Med sojenjem je politično motivirani tožilec Oscar Ewing, "veliko kolo" demokratske stranke, ki je kadil cigare, odločno zanikal, da je bila pacifiška flota ZDA v Pearl Harborju tako zelo poškodovana, in pozval sekretarja mornarice Knoxa, da je sodniku (in številnemu radijskemu občinstvu) zagotovil, da so razmere pod nadzorom in da ni razloga za preplah. Ko je govoril, so se ameriške vojaške sile brezglavo umikale zaradi neprekinjenega niza porazov na celotnem pacifiškem gledališču. Toda ko je Pelleyjev zagovornik zagrozil, da bo na sodišču pričala celotna reševalna posadka iz Pearl Harborja, da bi podprla sporno poročilo *Roll Call*, je sodnik hitro umaknil glavni del obtožnice.

Zdaj so ga obtožili, da je lažno prikazoval ameriško gospodarstvo kot bankrotirano in s tem spodkopaval zaupanje javnosti med vojno. Obramba je bila tudi na to dobro pripravljena in je na sodišče poklicala Marinerja Ecclesa, predsednika Zvezne rezervne banke, ki bi moral pod navzkrižnim zaslišanjem in prisego pričati, da je ameriško gospodarstvo v zadnjem trenutku res rešila le vojna proizvodnja, ki jo je

sprožilo krvavo kopanje v Pearl Harborju. Toda sodnik je sodni poziv zavrnil.

Obsojen!

Kongresnik Thorkelson in Charles Lindbergh sta osebno pričala v Pelleyjevem imenu, kar je neizmerno pogumno dejanje, če upoštevamo, da sta to storila sredi druge svetovne vojne, v času, ko so Združene države doživljale poraz od Pacifika do Atlantika.

Kljub njihovi podpori in neuspešnosti glavne obtožnice proti njemu (da ne govorimo o popolnem pomanjkanju dokazov o kakršni koli izdajalski dejavnosti) je bil Pelley obsojen na 15 let zaporu v zveznem zaporu z najvišjo stopnjo varnosti. Tožilstvo ni moglo predložiti niti enega samega dokaza, ki bi dokazoval, da je Pelley storil kakršno koli izdajalsko dejanje; kritiziral je le nepravilno vojno in zlobnega predsednika, ki jo je načrtoval. Petindvajset let pozneje je na tisoče judovskih komunistov in njihovih brezglavih gojencev na ulicah zažigalo ameriške zastave in nasilno protestiralo proti ameriški udeležbi v vietnamski vojni; v nasprotju s Pelleyjem nihče od njih ni sedel na zatožni klopi. Ker je ostal brez denarja, se ni mogel pritožiti. Kasneje je Lindbergh za časopis *Chicago Tribune* povedal, da Pelley ni izdajalec, ampak pravi patriot, ki so ga očitno preganjali, ker je javno povedal to, o čemer je vse več Američanov govorilo zasebno. Pelleyja je bilo treba tem ljudem postaviti za zgled: Pelley je dejal: "Imejte svoja mnenja zase ali pa poglejte, kaj se vam bo zgodilo!"

Zaradi stroge obsodbe je bil nemi ujetnik vojne, ki ji je nasprotoval. Medtem ko je zahodni svet zunaj njegovih zaporniških rešetk delal samomore, je on neutrudno bral in globoko razmišljal. Čeprav je bil žalosten, mu nekaj v njem ni dopuščalo, da bi obupal: "Nekega dne bomo Američani v pravi luči videli, kaj nam je storila tuja horda štirih milijonov Judov in zakaj smo bili tako neumni, da smo to trpeli." Ko se je katastrofalno desetletje 40. let bližalo koncu, sta Pelleyjeva hči in zet s pomočjo starih tovarišev uspela zbrati dovolj denarja za poziv. Ta ni uspel, vendar je bila njuna zvestoba nezmanjšana in sta poskusila še enkrat. Leta 1952, ko so Američani po nepotrebnem umirali v Aziji, kot je napovedal, so Pelleyja neradi pogojno izpustili pod pogojem, da ne bo sodeloval pri "političnih dejavnostih kakršne koli narave", kar je bila očitno protiuustavna zahteva, za katero je bil prešibak, da bi jo izpodbijal. Njegova hči in njen mož sta ga v družinski hiši v Nobelsvillu v Indiani skrbela, da se je okreпил.

Skupaj sta ustanovila novo založbo *Soulcraft Press*, pri kateri je izšla njegova prva knjiga po vojni: *Something Better*. V njej je izpostavil Roosevelta kot človeka, ki je najbolj odgovoren za sprožitev družbenega preobrata, ki so ga Američani doživeli v obdobju Vietnam. "Bil je predhodnik današnjega razvijajočega se kaosa," ki naj bi bil kljub temu potreben za vzpostavitev države v nacionalsocialističnem slogu v prihodnosti. Vendar ga je prav ustanovitev dveh novih revij, ki sta se večinoma ukvarjali z mističnimi in metafizičnimi temami, finančno postavila na noge, tako da se je lahko oddolžil vsem tistim zvestim privržencem, ki so tako velikodušno prispevali k njegovi privlačnosti. Pisanje mu je tako kot že prej v življenju dajalo občutek smisla in izpolnitve. In brez obžalovanja se je spominjal tiste prelomne izkušnje, ki ga je leta 1928 usmerila na njegovo težko dramatično pot: vse se mu je zdelo usojeno in zato del nekega višjega namena, ki mu je instinktivno zaupal, čeprav ga intelektualno ni mogel razumeti. V svojih zadnjih letih je bil srečen z ljubeznijo hčerke in starih tovarišev ter zadovoljen, ker je vedel, da je kljub temu, da mu ni uspelo, storil najboljše, kar je lahko, v imenu svoje rase in naroda. Njegovi sovražniki - sovražniki njegovega naroda - pa so ga počastili z dolgim zaporom. Živel je tudi dovolj dolgo, da je bil priča vzponu *ameriške nacistične stranke* Georgea Lincolna Rockwella, kar ga je globoko potolažilo: Nekdo je nadaljeval boj, ki ga je začel pred tridesetimi leti.

William Dudley Pelley je 1. julija 1965 umrl v mirnem spanju, star 75 let. Medtem ko je ležal, je nekdo na travniku pred pogrebnim zavodom zažgal križ. Nikoli ni bilo ugotovljeno, ali je ognjeni križ postavil prijatelj ali sovražnik. Njegovo smrt so (seveda zlonamerno) spremljali nacionalni mediji, vendar je njegovo ime takoj zatem utonilo v pozabo.

Leta 1992 je majhno mestece Nobelsville v Indiani ponovno pritegnilo kratko pozornost države, ko je sosedovega dečka, ki se je nekega poletnega večera igral pred svojim domom, le za las zgrešil padajoči meteor, ki je pristal pri njegovih nogah. "Od smrti fašističnega voditelja W. D. Pelleyja pred sedemnajstimi leti," je poročal lokalni časopis, "preostala Amerika ni opazila naše skupnosti".

Pelleyjevo življenje belega patriota je bilo prav tako bliskovito. Bil je prvi rasni aktivist v slogu nacionalsocializma v naši državi. Bil je predhodnik poveljnika Rockwella in gibanja White Power v današnji Ameriki. Dokazal je, da ima naša ideja, če jo promoviramo pogumno, inteligentno in iskreno, moč pridobiti ogromno privržencev, kar dokazuje 100.000 njegovih sledilcev. Njegovo živo mučeništvo v trebuhu judovske zveri mu je zagotovilo častno mesto v srcih somišljenikov, ki prihajajo za njim. Ni mu spodletelo, kot je mislil, tako kot ne

spodleti pogumnemu vojaku, ki naredi vse, kar je v njegovi moči, ko ga ujame sovražnik.

Zgodovinske okoliščine mu niso omogočile, da bi ustvaril arijski Washington, o katerem je sanjal. Toda v veliko večjem boju za svetovno nadvlado belcev se je dobro boril; njegova bitka je bila le uvodna bitka v nenehni vojni za končno zmago arijskega človeštva. Vodja in njegove *srebrne srajce* so odšli pred nami. Navdihujejo nas, da jim sledimo. In naš zmagoviti prapor, ki se bo nekoč razvil nad planetom Zemlja, bo pripadal tako njim kot nam!

Viri:

Ribuffo, Leo Paul, *Protestanti na desnici: Winrod in Gerald L.K. Smith*, dva zvezka, Univerza Yale